

La violència que ens torna a l'origen

Tres imatges
urbanes de Carles Mercader que il·lustren els poemes de Mirabete i Caño C.M.

DE PENITENTS A DESEMPARATS (COM DOS CARRERS DE BARNA)
Ricard Mirabete,
Carles Mercader,
David Caño

Editorial:
Tanit Poesia / La Garúa
Santa Coloma de Gramenet, 2014
Pàgines: 62
Preu: 10 euros

És amb runes dels desmembraments que podem bastir la robustesa. Abans d'enfonsar-hi els fonaments, però, cal conèixer cada maó romput i viure'n les dureses, les natures sorrenques. I aprendre a manipular-los per aixecar el mur i la casa, el carrer i la ciutat on confinar la devastació que ens acompanya, interrogar-la, i arribar-la a estimar i a odiar, com un amor. *De Penitents a Desemparats* és una d'aquestes estances –a cavall entre un àtic assolat, per la claror del seu trànsit, i un soterrani reclus, per la foscor de les seves imatges– on el temps, l'espai i la història individual ens encaren amb la destrucció que duem infusa. I on estem abocats a entendre'ns-hi abans de sortir-ne, en cloure el llibre, transformats.

A quatre mans compassades, Ricard Mirabete i David Caño han escrit un poemari que, d'entrada, tempta amb diversos al·licients: el de l'autoria compartida per dos creadors que han demostrat la seva potència literària i el compromís amb la cultura; el de representar una declaració d'intencions per part d'una editorial independent; i el del diàleg amb l'obra fotogràfica d'un tercer artista consolidat, Carles Mercader. Les tres components enriqueixen, amalgamades, l'objecte artístic, i proclamen una certesa: com d'impossible és, avui, la independència de les idees, i com de fructíferes resulten les xarxes que relacionen creadors, interessos i atmosferes estètiques.

De Penitents a Desemparats s'emmarca amb cites que denoten l'amplitud de referents dels poetes, profetitzen l'ensorrament d'un món i anuncien l'epifania que recorre el llibre. Sobre tots els versos hi plana la voluntat d'escriure a partir dels estrips de l'experiència, de transformar cicatrius en literatura –“La sang de les parets regalima tinta”– i d'extreure el filó líric de qualsevol realitat. El viatge que ens proposen s'enclava en geografies concretes –carrers, bars, estacions...– que donen dimensió de realitat augmentada a la quotidianitat, i ens la fan reveladora de transcendències. Els poemes de la primera meitat –que precedeixen el conjunt de fotografies col·locades en el punt on el discurs pren la via d'un no retorn– s'abeuren en la constatació que tot és caduc, confús i desconegut. Que els temps són incerts, que no hi ha records o són, aquests, estigmes d'una barbàrie –“enquadra la font dels records seca/i les marques de la metralla”–. I que avancem en un semblat de pèrdues, en bulevards de decadència davant d'aparadors amb falses bel·leses: un món on els significats són ocults i ens neguiteja la pregunta “Quin

és el revers de l'amor, amor?” No trobar respostes ens du a la intempèrie, a desitjar ser ningú i a necessitar una fugida, també del propi jo –“Ella era qualsevol racó des d'on intentava defugir-se”.

El poema *Dubtes que s'acumulen* enceta una segona part marcada per un aflorament: el de la constatació que la nova gènesi només

prendrà la forma de la victòria si modela el fang d'un mateix i mira el creador cara a cara, “Perquè a la fi puc demostrar-te que sóc tan Déu com tu.” A partir d'aquí, els poemes s'assenten en el solar de l'alliberament i la revolta. I de l'assumpció d'una certesa: que la vida és perill, bivac, perquè “Tot ens ha abandonat. Perquè Tot és fals, amor.” Llavors, només ens queda posar-nos davant del “Mirall que em desafies”, superar l'home incapaç, treure fruit del desempar i reconstruir-se sense “Cap norma/que converteixi el joc en reglament. Només/la possibilitat dels cossos i Wagner.” I perseguir una via de transcendència: la de dissoldre's en l'altre i oferir-se sencer a l'amor amb aquesta “violència extrema que et retornarà a l'origen”. *